

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 12/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť A. Ž., P., zastúpeného advokátkou JUDr. J. P., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 110/1995 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. Ž. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2007 doručená sťažnosť A. Ž., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 110/1995.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T 110/1995 z 26. septembra 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. októbra 2007, uznaný vinným zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), pokusu trestného činu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 a § 247 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona, trestného činu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a § 247 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona a návodu k trestnému činu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 10 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 2 a § 247 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona, za čo bol podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov nepodmienečne so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľovi bol týmto rozhodnutím zároveň uložený trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť v odbore obchodno-sprostredkovateľskej činnosti na dobu dvoch rokov podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd súčasne zrušil výroky o trestoch odňatia slobody, ktoré boli sťažovateľovi uložené predošlými rozsudkami iných okresných súdov.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *„(...) Dňa 19. 01. 1995 bola na mňa podaná obžaloba Okresnou prokuratúrou T. č. k. 1 Pv 2013/93-66, avšak už predtým dňa 02. 12. 1993 som bol vzatý do väzby, kde som bol do 19. 10. 1995, čiže 22 mesiacov. Po prepustení z väzby sa až do 26. 09. 2007, kedy bol po viac ako 12 rokoch vyneseny rozsudok, konali sa pojednávania, ktorých som sa riadne zúčastňoval. Po celú túto dobu, teda 16 rokov od udalostí, za ktoré som bol stíhaný, som veľmi trpel, svoju nerozvážnosť som ľutoval a chcel som, aby sa vo veci rozhodlo. Toto sa však stalo až po veľmi dlhej dobe, pričom sudkyňa, ktorá konanie viedla, odišla do dôchodku a vec bola v r. 2003 pridelená inému sudcovi. Ja som celý čas žil v psychickom napätí a strese, čo sa prejavila na mojom zdravotnom stave, mám závažné zdravotné problémy som invalidným dôchodcom (...).*

Tým, že predmetná vec sa právoplatne skončila až 12. 10. 2007, pričom skutky, za ktoré som bol odsúdený, sa stali v roku 1991 a 1992, cítim sa poškodený na svojich právach na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ja som bol, ako som už uviedol vo väzbe, (...) a to do 19. 10. 1995. Odvtedy som žil v právnej neistote, strachu, v psychickej traume, nemohol som podnikat'.

Odvtedy žijem životom riadneho človeka, pracujem, pomáham v nadácii v boji proti drogovým závislostiam, o čom predkladám doklady. Tým, že súd rozhodol až po viac ako 12tich rokoch od spáchania skutkov, za ktoré som bol odsúdený, cítim sa dotknutý a poškodený na svojich právach, a preto navrhujem, aby súd vyhovel mojej žiadosti a priznal mi primerané finančné zadostučinenie vo výške 150 000,- Sk za moju nemajetkovú ujmu.

Som si vedomý, že som bol právoplatne odsúdený, avšak dĺžka konania a následky tým spôsobené na mojej osobe, a to najmä zdravotné potiaže a nemožnosť podnikania ma veľmi poškodili. (...)

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd v Trnave porušil právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, aby sa vec prerokovala bez zbytočných prieťahov a zároveň právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresný súd v Trnave je povinný nahradiť sťažovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 150 000,- Sk a trovy konania vo výške 10 656,- Sk (...).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (v rovnakom rozsahu sa vzťahuje aj na právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06).

Sťažovateľ úvod sťažnosti adresovanej ústavnému súdu formuloval nasledovne:
„Sťažnosť proti porušovaniu ústavného práva chráneného ustanovením čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd publikovaným pod č. 209/1992 Zb. a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“

V prvom rade je potrebné poznamenať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti (v tomto prípade porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Predmetom konania pred ústavným súdom je teda posúdenie namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 110/1995.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd 26. septembra 2007 v trestnej veci sťažovateľa vyhlásil rozsudok, ktorý sa stal právoplatným 12. októbra 2007.

Sťažovateľ namietal prietahy v konaní okresného súdu, ktorý v okamihu podania sťažnosti ústavnému súdu už o veci samej nekonal, t. j. meritórne rozhodol skôr, ako sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu. Z toho vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prietahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať sťažovateľom označené práva.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach, ktorými sťažovatelia namietajú zbytočné prietahy v konaní, vychádza zo svojej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu namietaného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (napr. II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, II. ÚS 55/02, IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06).

Na základe uvedeného ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (podobne IV. ÚS 219/03, II. ÚS 197/04) sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľa (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrada trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.